

Thorvald Staunings mindetale til Chr. Christiansen

Taler

Thorvald Stauning
Formand for Københavns
borgerrepræsentation

Dato

19. juni 1919

Chr. Christiansen

Det Dødsfald, der har samlet os om denne Baare, minder os om den Utryghed, hvori vi Mennesker lever.

For faa Maaneder siden betragtede vi Chr. Christiansen som en Mand, der vilde staa urokkeligt langt frem i Tiden, og saa kom den snigende Sygdom, der paa saa kort Tid lagde vort Haab og hans Liv øde.

Det er nu blevet mig, der skal udtrykke de manges Farvel.

Det er med Smerte, jeg her skal sige vor døde Kammerat Farvel, og jeg kan kun fattigt udtrykke min Sorg og bringe hans nærmeste den Trøst, hvortil de trænger. Mange Minder om Chr. Christiansen har i disse Dage passeret vor Erindring, og alle Minderne har Lysets og Solens og Godhedens Glans over sig.

Personlig har jeg mange Aars Samarbejde og Venskab med den afdøde at se tilbage paa, Aar, i hvilke Christiansen udfoldede sine Evner, Aar, i hvilke han ikke trættes af et brydsomt Arbejde, men tog sin Part til Fordel for den Klasse, hvorfra han udgik.

Vi har virket sammen i Rigsdag, Borgerrepræsentation, Partibestyrelse, og vi har gaaet sammen i Livets Skole.

Jeg har de bedste Minder om Chr. Christiansen som Raadgiver for andre.

Han tog med Glæde det Arbejde op, som skulde gøres i Arbejderklassens eller

det hele Samfunds Tjeneste, men stod han ude i Livets Strid, glædede han sig atter til Hjemkomsten, kan hænde, som Bjørnson har udtrykt i et Digt ved en Vens Død, afdøde at se i hvilke han ifør den Klasse, en

»han kendte en eneste Havn,

Familielivets Forsoner.«

De af os, som stod ham nær, ved, at han elskede sit Hjem, sin Familie, at han længtes til sin Hustru og sine Børn. Og vi husker ham, naar han sad i Hjemmets Ro, naar Venner samledes, vi husker hans straalende Øjenpar, der udtrykte Glæde over Hjemmets og Familielivets Lykke — saa sang han sine glædeste Viser, saa delte han Glæden over Livet med alle, der samledes ved hans Bord.

Men han ejede Hjertets Rigdom, og derfor var han ikke en ensom Mand udenfor Hjemmet. Alle lærte at vurdere Chr. Christiansens Bravhed og Troskab, fra alle Sider lød Deltagelsens Ord, da han forlod os, thi alle vidste, at Chr. Christiansen var loyal og ærlig, grundmuret hæderlig og opfyldt af levende Sans for Almenvellet.

Tabet ramte derfor vidt, men smerteligst ramte det hans Hjem og dernæst den Klasse og det Parti, han tilhørte.

Snedkersvenden, der i de unge Aar blev Kammeraternes Tillidsmand, misbrugte aldrig Tilliden og glemte aldrig det Ansvar, han bar.

Trygt lagde hans Klassefæller og hans Parti Opgaver i hans Hænder — vi vidste altid, at de da var i gode Hænder.

Trygt betroedes der vor Ven store Hverv i Samfundets Tjeneste, alle vidste, de blev røgtet godt, og ikke mindst i de ulykkelige Krigsaar, der stillede saa store krav til vort lille Land, løste han med praktisk Sans en Række Problemer, der havde den største Betydning for hele vor Bys Befolkning.

Haandværkssvenden fra det lille Arbejderhjem var nu i kraft af solide Evner og sine Klassefællers Tillid naaet frem til den store Post som Borgmester i den By, hvori han var født.

Med aldrig svigtende Interesse varetog han denne Gerning, med den dygtige praktiske Mands Erfaring stod han i Spidsen for væsentlige Dele af Byens Administration, og alle vidste, at han med Hæder vilde magte, hvad der var betroet ham.

Endnu saa ung, endnu saa livsglad, tilsyneladende saa kraftig, stod han midt i sin Gerning, da Sygdommen ligesom et giftigt Slangebid berøvede ham Ungdom, Livsglæde og Kraft — ja ogsaa Livet.

Med dybfølt Sorg samles Hustru og Børn, Arbejdsfæller og Venner ved denne Baare, og Sorgen deles af Titusinder, som tillidsfuldt betroede vor djærve Kammerat Varetagelse af deres vigtigste Interesser.

Ingen Trøst evner jeg at yde i Sorgen, selv opfyldt af Sorg over det store Tab.

Mindet om Christian vil leve langt ud i Tiden hos os, Mindet om en oprigtig Talsmand for Arbejderklassen vil blive bevaret af det Parti og den Klasse, han tilhørte, og Mindet om en brav Borger i Landets Hovedstad vil leve til sene Tider.

Paa de mange Tusinders Vegne udtrykker jeg da en Tak for vor afdøde Kampfælle, Borgmester Christiansens Virken her i Livet og en Tak til hans Hustru og Børn for den Lykke, de skænkede ham til Styrkelse af hans Kraft og Vilje.

Nu sover han her i Fred, men udenfor vil den Sæd vokse, som han saaede i sit rige, men alt for korte Liv. Æret være Christiansens Minde.

Kilde

Stauning, Th. (1931). Tanker og Taler: Et Billede af 25 Aar i det offentlige Liv. København og Oslo: Jespersen og Pios Forlag

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Mindetale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thorvald-staunings-mindetale-til-chr-christiansen-1919>